"बलमार्त्तभयोपशान्तये विदुषां सम्मतये बहु श्रुतं।
वसु तस्य न केवलं विभोर्गुणवत्तापि परप्रयोजनं॥"

श्लेषमूलत्वे चास्य वैचित्र्यविशेषः। यथा।

"यस्मिंश्च राजनि जितजगति पालयति महीं चित्रकर्म्मसु वर्णसङ्कराश्वापेषु गुणच्छेदा इत्यादि।"

(७३६) उत्तरं प्रश्नस्योत्तरादुन्नयो यदि।
यच्चासङ्गतसंभाव्यं सत्यपि प्रश्न उत्तरं॥

यथा मम।

"वीक्षितुं न क्षमा श्वश्रूः स्वामी दूरतरं गतः।
अहमेकाकिनी बाला तवेह वसतिः कुतः॥"

अनेन पथिकस्य वसतियाचनं प्रतीयते।

"का विसमा देव्वगई किं लद्धव्वं जणे गुणग्गाही।
किं सोक्खं सुकलत्तं किं दुग्गेज्झं खलो लोओ" *॥

अत्रान्यव्यपोहे तात्पर्य्याभावात् परिसंख्यातो भेदः। न चेदमनुमानं। साध्यसाधनयोर्द्वयोर्निर्द्देश एव तस्याङ्गीकारात्। न च काव्यलिङ्गं। उत्तरस्य प्रश्नं प्रत्यजनकत्वात्।

(७३७) दण्डापूपिकयान्यार्थागमोऽर्थापत्तिरिष्यते।

"मूषिकेन दण्डो भक्षित" इत्यनेन तत्सहचरितमपूपभक्षणमर्थादायातं भवतीति नियतसमानन्यायादर्थान्तरमापतती-

---

* का विसमेति। का विषमा दैवगतिः किं लब्धव्यं जनो गुणग्राही। किं सौख्यं सुकलत्रं किं दुर्ग्राह्यं खलो लोक इति॥ सं०॥ टी०॥